

การตลาดและการค้าต่างประเทศ

๓.๑ การค้าภายในประเทศ

๓.๑.๑ ความสำคัญของตลาด

การตลาด (Marketing) หมายความว่า "บรรดากิจกรรมที่ทำให้สินค้าและบริการ เคลื่อนย้ายจากผู้ผลิตมายังผู้บริโภคอันดีสุดท้าย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งการตลาดคือกลไกเชื่อมโยงระหว่างการผลิตกับการบริโภค"

ในปัจจุบัน การตลาดกำลังเพิ่มความสำคัญขึ้นโดยลำดับในทุกประเทศ ไม่ว่าในประเทศที่มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ หรือประเทศที่อยู่ในระยะกำลังพัฒนา อย่างไรก็ตาม ตลาดในแง่เศรษฐศาสตร์มีความหมายกว้างขวางยิ่งกว่านั้น กล่าวคือ ผู้ซื้อผู้ขายไม่จำเป็นต้องพบหรือเห็นตัวกัน แต่ก็สามารถทำการซื้อขายกันได้โดยอาศัยตัวกลางต่าง ๆ ทางด้านการตลาด (Marketing Intermediaries) เป็นผู้ประสานงาน ไม่จำเป็นต้องมีรูปร่างลักษณะ หรือมีสินค้ามากองไว้ "ตลาด" ในที่นี้จึงหมายถึงสถานที่ใด ๆ ก็ตามที่ผู้ผลิตและผู้ซื้อสามารถติดต่อกันได้ โดยอาศัยระบบการสื่อสาร โทรคมนาคมต่าง ๆ เช่น โทรเลข โทรศัพท์ วิทยุ ฯลฯ เป็นตัวเชื่อมโยง ความสำคัญของตลาดอาจสรุปได้ดังนี้

๑. การตลาดกับการพัฒนาการทางเศรษฐกิจ เพราะการที่จะพัฒนาการเศรษฐกิจจะต้องกระทำกันในทุกสาขา จึงจะได้ผลตามวัตถุประสงค์

๒. ปริมาณของสินค้าที่ซื้อขายกัน ทุกวันนี้กำลังเพิ่มพูนขึ้น จึงจำเป็นต้องมีขบวนการดำเนินงานการตลาดที่กว้างขวางและมีประสิทธิภาพ

๑ จรัส จตุรัส คำบรรยายการอบรมวิชาการตลาดสินค้าเกษตรกรรม กองเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรการ ๒๕๐๖ หน้า ๒๔๔

- ๓. การตลาดกับมาตรฐานการครองชีพของประชาชน การตลาดมีความผูกพันกับ - มาตรฐานการครองชีพ และจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นมาก
- ๔. ต้นทุนการตลาด (Marketing Cost) เพื่อประโยชน์ทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคให้ได้ รับความยุติธรรมกันทั้งสองฝ่าย เพราะต้นทุนการตลาดมีส่วนการกำหนดราคาสินค้า
- ๕. จำนวนคนทำงานเกี่ยวกับการตลาด คนงานเกี่ยวกับการตลาดสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไป กวาคงงานในการผลิต

๓.๑.๒ โครงสร้างและวิถีทางการตลาดของยางพารา

แหล่งผลิตยางพารากระจายอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ๑๘ จังหวัด จึงทำให้เกิดมีการค้า ยางทั้งในหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัดต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ค้ายางคนกลางขึ้นหลาย ระดับ ท้องที่ที่มีการขนส่งสะดวก เจ้าของสวนยางจะขายโดยตรงกับผู้ค้ายางที่อยู่ในอำเภอหรือ จังหวัด หรือขายโดยตรงให้แก่ผู้ส่งยางออกได้เลย ซึ่งจะขายได้ราคาสูงขึ้นเพราะไม่ถูกตัด- ราคาผ่านผู้ซื้อคนกลางหลายชั้น

วิธีซื้อขายยางเก่าที่ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันนี้ต่างกับการซื้อขายที่ผลอย่างอื่น ผู้ซื้อขาย รายย่อยส่วนมากจะออกไปเที่ยวซื้อขายตามหมู่บ้าน และตามสวนยาง เจ้าของสวนยางไม่ต้อง นำไปขายในตลาด ยางจึงขายได้ง่ายและมีผู้ค้ายางหลายรายด้วยกัน (ดังตารางที่ ๑๐) ทาง ก็แย่งกันซื้อเพื่อนำไปขายใหญ่ส่งยางออก การไปซื้อถึงที่บ้านจะซื้อได้ราคาถูกกว่า และเจ้าของ สวนยางก็พอใจที่ไม่ต้องเสียเวลานำยางไปขาย สำหรับพ่อค้าคนกลางนั้น พ่อจะแยกออกได้ เป็น ๔ ระดับคือ

๑. พ่อค้าเร่ โดยปกติพ่อค้าเหล่านี้เป็นตัวแทนซื้อขายให้แก่พ่อค้าในหมู่บ้านและพ่อค้า ในเมือง หรือไม้ก็ดำเนินการโดยอิสระ ใช้จักรยานหรือจักรยานยนต์เป็นพาหนะตระเวนไปใน ท้องที่ที่ผลิตยาง ทุก ๆ วันหรือวันเว้นวัน ในบริเวณรัศมีไม่ไกลนักเพื่อซื้อขายแลกเปลี่ยนโดยตรง จากชาวสวน แลวนำไปขายให้แก่พ่อค้ารายใหญ่ในเมือง หรือพ่อค้ารายย่อยประจำหมู่บ้านต่อไป พ่อค้าเหล่านี้ ส่วนมากไม่ได้จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย เพราะปริมาณยางที่เร่ซื้อแต่ละราย ในแต่ละวันมีจำนวนไม่มากนัก

ตารางที่ ๑๐
 จำนวนผู้ค้ายางในท้องที่จังหวัดต่าง ๆ
 ปี ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

จังหวัด	๒๕๑๒	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖
ระยอง	๘	-	๕	๖	-
จันทบุรี	๑๑	๒๖	๒๑	๓๒	๓๘
ตราด	๙	๘	๙	๕	๑๘
สุราษฎร์ธานี	๗๖	๒๙	๒๐	๒๒	๒๘
นครศรีธรรมราช	๒๒๖	๑๐๘	๑๓๘	๙๗	๑๘๖
ตรัง	๑๓๕	๑๐๑	๑๑๑	๑๐๘	๑๓๒
กระบี่	๒	๘	๑๒	๓๐	๒๙
พังงา	๓๖	๓๗	๒๗	๓๑	๓๐
ภูเก็ต	๘	๘	๒๐	๑๕	๑๒
ระนอง	๓	๕	๑๓	๗	๑๓
พัทลุง	๙	๑๓	๑๒	๑๑	๔๓
สตูล	๓๑	๓๒	๒๘	๒๗	๓๒
สงขลา	๑๘๙	๒๐๖	๒๒๗	๑๙๐	๒๐๙
ยะลา	๒๓๕	๒๒๙	๒๒๖	๒๑๒	๒๘๗
ปัตตานี	๗๒	๒๕	๑๑๙	๙๘	๑๑๑
นราธิวาส	๒๒๗	๑๑๑	๒๕๘	๒๙๙	๓๐๓
ชุมพร	๕	-	-	๓	-
กรุงเทพฯ	๑๔	๑๓	๑๑	๑๐	๒๑๘
รวม	๑,๒๙๖	๙๕๙	๑,๒๕๗	๑,๒๐๓	๑,๖๘๖

ที่มา: กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

๒. พอค้าย่อยประจำหมู่บ้าน พอค้าเหล่านี้มีขนาดธุรกิจไม่ใหญ่โตมากนัก แต่มีร้านรับซื้อที่แน่นอนตั้งอยู่ในบริเวณสวนยาง ส่วนมากมีใบอนุญาตค้ายาง และมีขายของชำและสินค้าอื่น ๆ ไปด้วย การซื้อขายจะรับซื้อทั้งชนิดแผ่นคิมและเศษยางจากชาวสวนยางและพอค้าเร แล้วส่งยางทั้งหมดให้แกพอค้าในเมืองต่อไป

๓. พอค้าคนกลางในเมือง พอค้าเหล่านี้มีธุรกิจขนาดใหญ่ขึ้น มีร้านรับซื้ออยู่ในตัวจังหวัด หรือตัวอำเภอ และมีทำการค้ายางเพียงอย่างเดียว โดยจะรับซื้อยางแผ่นคิม เศษยาง และยางแผ่นรมควันจากชาวสวน จากพอค้าเร และพอค้าย่อยประจำหมู่บ้าน พอค้าระดับนี้จะต้องมีที่เก็บยาง เพราะยางที่ซื้อไว้มีปริมาณเพิ่มขึ้นโดยรวดเร็ว และจะใช้รถยนต์บรรทุกทำการขนส่งยางไปให้แก่พอค้าผู้ส่งยางออกทุก ๒ - ๔ วัน

พอค้าเร พอค้าย่อยประจำหมู่บ้าน และพอค้าคนกลางในเมืองนี้ กระจุกกระจายอยู่ทั่วไป ประมาณตำบลละ ๖ ราย หรืออำเภอละ ๕๔ ราย มีเชื้อชาติต่าง ๆ กัน ส่วนใหญ่ประมาณ ๔๕.๕ % เป็นเชื้อชาติจีน อีก ๒๗.๘ % และ ๒๖.๖ % เป็นเชื้อชาติอิสลามและไทยตามลำดับ^๒ พอค้าเหล่านี้เมื่อได้ยางมาแล้วก็จะทำการฝังแดด ถ้าเป็นเศษยาง ซึ่ยาง ก็จะทำตากแดด แล้วแยกชั้นยางแผ่นคิมเหล่านี้เพื่อส่งไปยังผู้ส่งออก โรงงานแปรรูปยางเป็นการรวบรวมจัดชั้นยางด้วยสายตาอย่างหายสา^๓ ๆ

๔. พอค้าผู้หอยางหรือผู้ส่งยางออก จำนวนผู้ส่งยางออกในประเทศไทยที่จดทะเบียนไว้กับกองการยาง กรมวิชาการเกษตร มีจำนวนตั้งแสดงไว้ในตารางที่ ๑๑ ผู้ส่งออกรายใหญ่จะดำเนินการรมควัน จำแนกชั้นและหอยางแผ่น และมีการแปรรูปของเศษยางด้วย บริษัทเหล่านี้จะรับซื้อยางทั้งยังไม่รมควัน และยางที่จำแนกชั้นแล้วจากพอค้าในเมือง และมักจะซื้อมาในปริมาณมาก ๆ มีเอเยนต์และสาขาอยู่ตามเมืองต่าง ๆ ที่มีการผลิตยางมาก ปริมาณยางที่ส่งออกจากประเทศไทยกว่า ๘๐ % ไปจากบริษัทใหญ่ ๆ ๕-๖ บริษัท^๓ ส่วนบริษัทเล็ก ๆ

^๒ จากการสำรวจของแผนงานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง ในจังหวัดยะลานคราชีวาส ตรัง และภูเก็ต เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔

^๓ สุวรรณ ทิพยกุล, สมพร กฤษณะทรัพย์, กนิง ศรีแก้ว การศึกษาเบื้องต้นเรื่องสถานการณ์ยางธรรมชาติของประเทศไทยในปัจจุบัน (ธันวาคม ๒๕๑๒)

ตารางที่ ๑๑
 จำนวนผู้ส่งยางออกแยกตามรายจังหวัด อำเภอ
 ปี ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

จังหวัด	อำเภอ	๒๕๑๒	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖
จันทบุรี	เมือง	-	๓	๒	๔	๓
ศรีสะเกษ	เมือง	๖	๖	๖	๕	๕
กระบี่	เมือง	๑	๑	๑	๑	๑
ภูเก็ต	เมือง	๔	๓	๔	๔	๔
นครศรีธรรมราช	ทุ่งสง	๒	๑	๑	๑	๑
สงขลา	หาดใหญ่	๑๔	๑๔	๒๐	๑๖	๒๐
ยะลา	เมือง	๔	๔	๔	๔	๔
	เบตง	๗	๗	๗	๕	๕
ปัตตานี	หนองจิก	-	-	-	๑	๑
	โคกโพธิ์	๑	๑	๑	๑	๑
นราธิวาส	เมือง	๕	๕	๖	๔	๔
กรุงเทพฯ		๑๑	๑๒	๑๕	๑๗	๑๒
รวม		๖๒	๖๔	๗๒	๖๘	๖๗

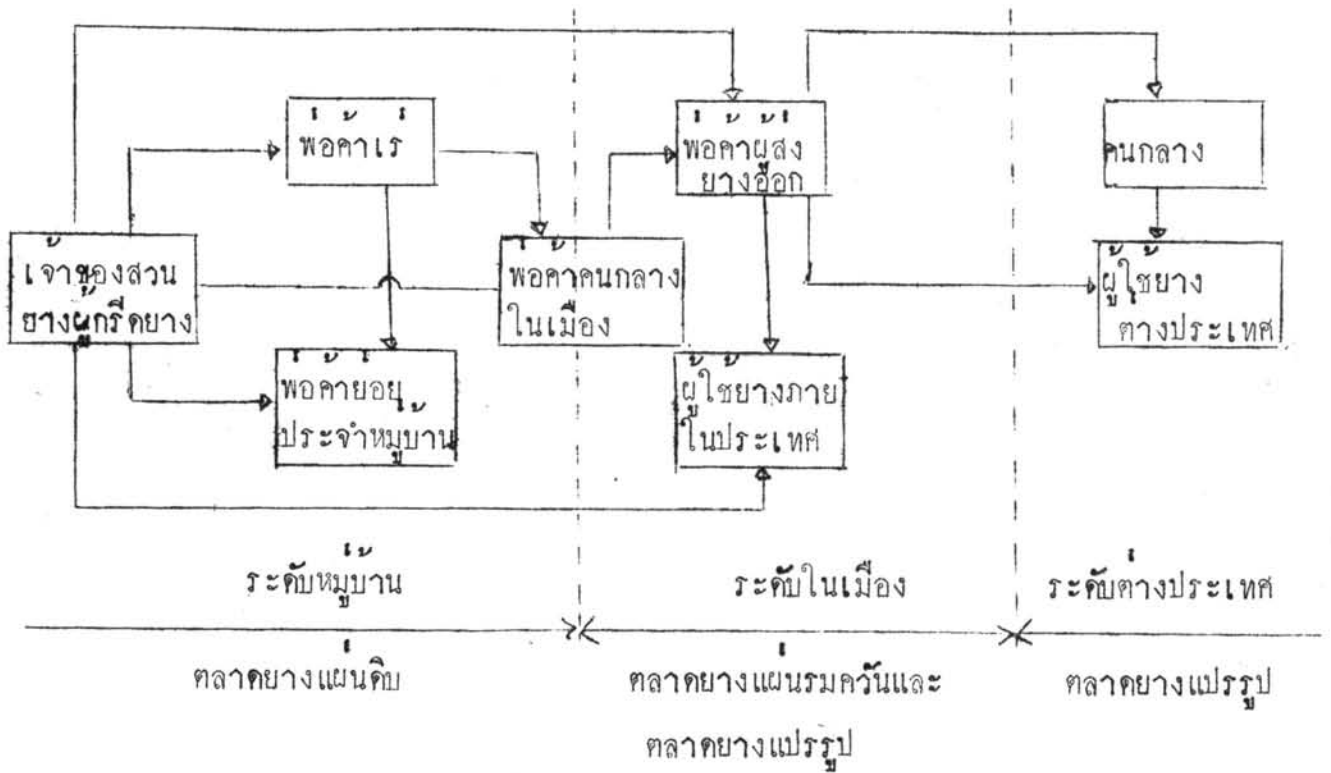
ที่มา : กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

อื่น ๆ ส่วนใหญ่เป็นพวกพ่อค้าคนกลางหรือตัวแทนของผู้ซื้อจากต่างประเทศ รวมทั้งส่วนยง
ขนาดใหญ่ซึ่งมีไม่กี่รายที่จัดเป็นรูปบริษัทและส่งยางจำหน่ายในต่างประเทศเอง

สำหรับวิถีทางการตลาดของยางพาราในประเทศไทยที่กล่าว สรุปได้ดังแผนภาพที่ ๓

แผนภาพที่ ๓

วิถีทางการตลาดยางของประเทศไทย

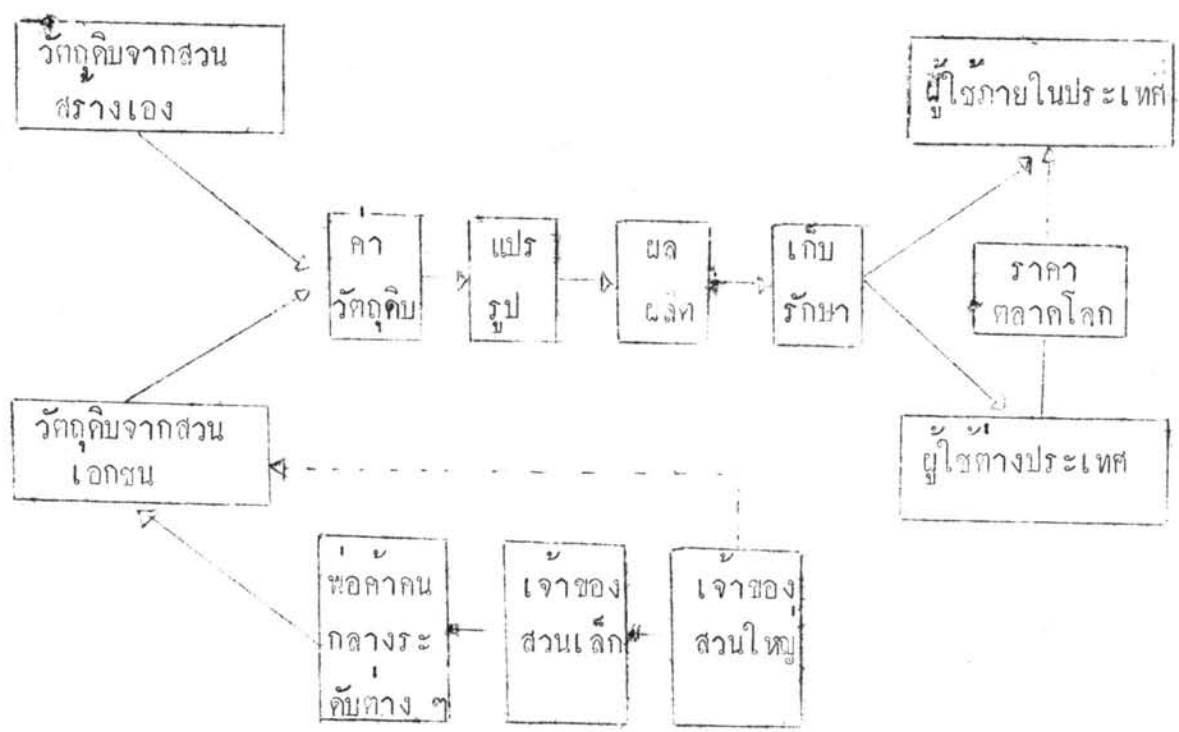
ธุรกิจหรือผู้ประกอบการค้ายางขนาดใหญ่ในประเทศไทย ส่วนมากจะมีสวนยางเป็น
ของตนเอง เป็นเจ้าของโรงงานแปรรูป เช่น อังคการสวนยางของกระทรวงเกษตรฯ มี
สวนยางเป็นของตนเองนับหมื่นไร่ มีนโยบายผลิตยางแท่งเป็นส่วนใหญ่ ปริมาณวัตถุดิบที่ใช้ใน
การแปรรูปยางจึงได้จากสวนของอังกการฯ เอง และมีบางส่วนซื้อจากสวนเอกชนโดยผ่าน
พ่อค้าคนกลางในตลาดมาบอน ยางซึ่งอังกการสวนยางผลิตได้ในปัจจุบันมียาง เกรพชาวชนิกฟอก
สี ไมฟอกสี ยางแท่ง ที่ที่อาร์ ๕ แอล และที่ที่อาร์ ๒๐ วิถีทางการตลาดยางของอังกการ

ส่วนยางฯ แสดงไว้ในแผนภาพที่ ๔

ปัจจุบัน ส่วนยางขององค์กรฯ ยังกรีดได้ไม่เต็มที่ ประกอบกับผู้ใช้ยางในประเทศมีความต้องการยางแท่งมาก ยางที่ผลิตได้จึงจำหน่ายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ การส่งไปจำหน่ายต่างประเทศเพียงเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับผู้ใช้ยางและหาประสบการณ์ในการขาย เพื่อเตรียมการผลิตที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต

แผนภาพที่ ๔

วิถีทางการตลาดที่เกิดจากการประกอบการ
ของธุรกิจขนาดใหญ

๓.๑.๓ ราคายางในประเทศไทย

ยางที่ซื้อขายกันในตลาดในประเทศ ๘๐ % เป็นยางแผ่นดิบที่ยังไม่ใคร่มีควัน ส่วนใหญ่เป็นยางชั้น ๓ เจ้าของสวนยางไม่ค่อยพิถีพิถัน เพราะคิดเสียวางที่ซุ่มมักจะซื้ออย่างง่าย ๆ หมดทุกที่ เจ้าของสวนจึงหมกกำลังใจที่จะทำยางชั้นดีจริงๆ ทางคานผู้ซื้อพยายามเอาเปรียบ โดยถือว่าเป็นยางดิบ ทรวจจะไรไม่ได้ มักจะให้ราคาต่ำ โดยอ้างว่ามีสิ่งสกปรกอยู่มาก แผ่นหนาไป รมยาก ชั้นมากไป หรือมีราขึ้น ต้องหักเป็นค่าธรรมเนียม ค่าขนส่ง

ความเคลื่อนไหวของราคายางในตลาดในประเทศ และความแตกต่างของราคา
ยางในตลาดสำคัญ ๆ ในประเทศแสดงไว้ในตารางที่ ๑๒ และ ๑๓

ตารางที่ ๑๒

ราคายางแผ่นรมควันชั้น ๑ - ๕ เฉลี่ยเป็นรายเดือนในตลาดกรุงเทพฯ

ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

เดือน	๒๕๑๒					๒๕๑๓				
	ชั้น ๑	ชั้น ๒	ชั้น ๓	ชั้น ๔	ชั้น ๕	ชั้น ๑	ชั้น ๒	ชั้น ๓	ชั้น ๔	ชั้น ๕
มกราคม	๓.๑๔	๓.๐๓	๒.๘๓	๒.๗๘	๒.๕๔	๔.๒๑	๔.๑๓	๔.๐๓	๓.๘๒	๓.๔๓
กุมภาพันธ์	๓.๕๕	๓.๖๓	๓.๕๘	๓.๔๑	๓.๑๕	๓.๖๕	๓.๕๓	๓.๔๓	๓.๒๖	๒.๘๐
มีนาคม	๔.๑๓	๔.๑๐	๔.๐๐	๓.๘๐	๓.๕๓	๖.๔๕	๖.๓๓	๖.๖๓	๖.๔๓	๖.๐๖
เมษายน	๔.๒๘	๔.๒๑	๔.๑๒	๓.๘๒	๓.๖๓	๖.๔๘	๖.๔๒	๖.๓๒	๖.๔๘	๖.๐๘
พฤษภาคม	๔.๐๖	๓.๘๘	๓.๘๐	๓.๓๓	๓.๔๔	๖.๓๔	๖.๖๓	๖.๕๓	๖.๒๓	๕.๘๓
มิถุนายน	๔.๒๖	๔.๑๘	๔.๐๘	๓.๘๔	๓.๖๖	๖.๘๒	๖.๓๔	๖.๖๓	๖.๓๓	๕.๘๓
กรกฎาคม	๔.๓๒	๔.๖๓	๔.๕๔	๔.๓๓	๔.๑๔	๖.๓๑	๖.๒๔	๖.๑๔	๕.๘๖	๕.๔๘
สิงหาคม	๕.๓๖	๕.๒๘	๕.๑๘	๔.๘๓	๔.๗๒	๖.๑๒	๖.๐๔	๕.๘๔	๕.๖๓	๕.๓๐
กันยายน	๔.๕๓	๔.๔๕	๔.๓๕	๔.๒๐	๓.๘๖	๕.๘๔	๕.๘๔	๕.๗๔	๕.๔๓	๕.๐๕
ตุลาคม	๔.๐๕	๓.๘๓	๓.๘๓	๓.๗๐	๓.๓๓	๕.๖๘	๕.๕๘	๕.๔๘	๕.๒๕	๔.๘๓
พฤศจิกายน	๓.๑๘	๓.๑๑	๓.๐๑	๒.๘๑	๒.๔๓	๕.๐๖	๕.๘๖	๕.๘๖	๕.๖๖	๕.๒๘
ธันวาคม	๓.๕๓	๓.๔๘	๓.๓๘	๓.๑๘	๒.๗๘	๖.๓๐	๖.๒๐	๖.๑๐	๕.๘๐	๕.๕๔
เฉลี่ย	๔.๐๘	๔.๐๑	๓.๘๒	๓.๗๓	๓.๖๐	๖.๖๓	๖.๕๕	๖.๔๕	๖.๒๐	๕.๘๑

ตารางที่ ๑๒ (ต่อ)

เดือน	๒๕๑๔					๒๕๑๕				
	ธ. ๑	ธ. ๒	ธ. ๓	ธ. ๔	ธ. ๕	ธ. ๑	ธ. ๒	ธ. ๓	ธ. ๔	ธ. ๕
มกราคม	๖.๐๒	๕.๘๒	๕.๗๘	๕.๖๐	๕.๒๒	๕.๑๑	๕.๐๔	๕.๘๖	๕.๘๓	๕.๖๕
กุมภาพันธ์	๕.๖๕	๕.๕๕	๕.๔๕	๕.๒๕	๕.๘๘	๕.๐๖	๕.๐๐	๕.๘๑	๕.๗๘	๕.๖๐
มีนาคม	๕.๖๕	๕.๕๕	๕.๔๕	๕.๒๗	๕.๖๗	๕.๐๒	๕.๘๖	๕.๘๖	๕.๗๗	๕.๕๘
เมษายน	๕.๘๘	๕.๗๘	๕.๖๘	๕.๔๘	๕.๑๖	๕.๐๑	๕.๘๓	๕.๘๗	๕.๗๘	๕.๕๖
พฤษภาคม	๖.๑๖	๖.๐๖	๕.๘๖	๕.๗๘	๕.๔๗	๕.๒๗	๕.๒๐	๕.๑๓	๕.๐๐	๕.๘๒
มิถุนายน	๕.๖๑	๕.๕๒	๕.๔๒	๕.๒๖	๕.๘๘	๕.๑๘	๕.๑๒	๕.๐๕	๕.๘๘	๕.๗๘
กรกฎาคม	๕.๒๘	๕.๑๘	๕.๐๘	๕.๘๒	๕.๖๑	๕.๐๘	๕.๐๓	๕.๘๖	๕.๘๓	๕.๖๘
สิงหาคม	๕.๑๓	๕.๐๓	๕.๘๓	๕.๗๘	๕.๔๕	๕.๘๘	๕.๘๓	๕.๘๖	๕.๗๘	๕.๕๘
กันยายน	๕.๑๖	๕.๐๖	๕.๘๕	๕.๗๘	๕.๕๐	๕.๐๐	๕.๘๘	๕.๘๗	๕.๗๘	๕.๕๖
ตุลาคม	๕.๘๘	๕.๘๖	๕.๗๕	๕.๕๘	๕.๒๗	๕.๘๖	๕.๗๘	๕.๗๒	๕.๕๘	๕.๕๘
พฤศจิกายน	๕.๘๖	๕.๗๖	๕.๖๖	๕.๕๖	๕.๑๘	๖.๒๕	๖.๑๘	๖.๑๑	๕.๘๘	๕.๘๐
ธันวาคม	๕.๘๑	๕.๘๑	๕.๗๗	๕.๕๑	๕.๑๘	๖.๖๑	๖.๕๘	๖.๔๗	๖.๓๘	๖.๑๖
เฉลี่ย	๕.๔๘	๕.๓๘	๕.๒๘	๕.๐๖	๕.๗๒	๕.๓๗	๕.๓๑	๕.๒๓	๕.๑๑	๕.๘๒

ตารางที่ ๑๒ (ต่อ)

เดือน	พ.ศ. ๒๕๑๖				
	ชั้น ๑	ชั้น ๒	ชั้น ๓	ชั้น ๔	ชั้น ๕
มกราคม	๓.๑๓	๓.๑๑	๓.๐๘	๒.๘๑	๒.๗๒
กุมภาพันธ์	๓.๘๓	๓.๘๖	๓.๘๐	๓.๖๖	๓.๕๘
มีนาคม	๔.๘๕	๔.๗๘	๔.๗๑	๔.๕๖	๔.๔๘
เมษายน	๔.๕๔	๔.๔๘	๔.๔๓	๔.๓๐	๔.๒๘
พฤษภาคม	๔.๔๖	๔.๔๑	๔.๓๖	๔.๒๑	๔.๑๖
มิถุนายน	๕.๘๘	๕.๖๕	๕.๕๘	๕.๔๕	๕.๓๗
กรกฎาคม	๑๑.๘๔	๑๑.๖๗	๑๑.๕๑	๑๑.๓๘	๑๑.๒๘
สิงหาคม	๑๐.๖๗	๑๐.๒๗	๑๐.๒๑	๑๐.๐๘	๙.๘๘
กันยายน	๙.๖๖	๙.๖๑	๙.๕๔	๙.๔๑	๙.๓๖
ตุลาคม	๑๐.๑๐	๙.๐๘	๙.๐๒	๘.๙๐	๘.๗๒
พฤศจิกายน	๑๒.๕๑	๑๐.๐๓	๙.๘๖	๙.๘๓	๙.๖๕
ธันวาคม	๑๒.๕๔	๑๒.๔๔	๑๒.๓๘	๑๒.๒๕	๑๒.๑๗
เฉลี่ย	๙.๕๔	๙.๔๕	๙.๓๘	๙.๒๕	๙.๑๘

ที่มา : กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

ตารางที่ ๑๓
เฉลี่ยราคาขายแผนรรมควันชั้น ๓ เป็นรายเดือนในตลาดสำคัญภายในประเทศ
ปี พ.ศ. ๒๕๑๕

เดือน	กรุงเทพฯ	หาคใหญ่	ตรัง	ภูเก็ต	ยะลา	นราธิวาส
มกราคม	๔.๘๖	๔.๘๗	๔.๘๘	๔.๘๑	๔.๘๖	๔.๗๘
กุมภาพันธ์	๔.๘๑	๔.๘๘	๔.๘๗	๕.๐๐	๔.๘๘	๔.๘๑
มีนาคม	๔.๘๘	๔.๘๕	๔.๘๔	๔.๘๔	๔.๘๑	๔.๘๐
เมษายน	๔.๘๗	๔.๘๑	๔.๘๘	๔.๘๐	๔.๗๘	๔.๗๔
พฤษภาคม	๕.๑๓	๕.๑๘	๕.๑๖	๕.๐๘	๕.๐๓	๕.๐๐
มิถุนายน	๕.๐๕	๕.๑๓	๕.๑๐	๕.๐๗	๕.๐๑	๔.๘๘
กรกฎาคม	๔.๘๖	๕.๐๐	๕.๐๑	๕.๐๒	๔.๘๖	๔.๘๑
สิงหาคม	๔.๘๖	๔.๘๘	๔.๘๔	๔.๘๖	๔.๘๖	๔.๘๓
กันยายน	๔.๘๗	๔.๘๘	๔.๘๔	๔.๘๔	๔.๘๑	๔.๘๒
ตุลาคม	๕.๗๒	๕.๘๐	๕.๘๗	๕.๘๔	๕.๘๒	๕.๗๘
พฤศจิกายน	๖.๑๑	๖.๒๗	๖.๒๐	๖.๒๐	๖.๐๗	๖.๐๔
ธันวาคม	๖.๔๗	๖.๗๔	๖.๗๔	๖.๖๐	๖.๗๓	๖.๔๖
เฉลี่ย	๕.๒๓	๕.๓๓	๕.๓๑	๕.๒๗	๕.๒๓	๕.๑๖

ที่มา: ศูนย์วิจัยการยาง หาคใหญ่

๓.๒ การค้าขายกับต่างประเทศ

ปริมาณยางธรรมชาติที่ประเทศไทยผลิตได้ ส่วนใหญ่จะส่งออกไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศ คงเหลือไว้ในประเทศเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อาทิเช่น ในปี ๒๕๑๕ ยางที่ผลิตได้ประมาณ ๓.๘๑ แสนเมตริกตัน ส่งไปจำหน่ายต่างประเทศประมาณ ๘๕.๑ % ใช้ในประเทศ ๓.๖ % และสต็อก ๑.๓ %

เมื่อพ่อค้าเร่ พ่อค้าขายประจำหมู่บ้าน พ่อค้าคนกลางและเอเยนต์หรือสาขาของผู้ส่งออกในเมืองรับซื้อไปแล้ว ก็จะไปยังศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญภายในประเทศเพื่อจะโคส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศต่อไป ศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญจะตั้งอยู่ในบริเวณที่มีการคมนาคมสะดวก มีสถาบันการเงินและท่าเรือสำหรับส่งยางออก ศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญๆ ของประเทศไทยมีอยู่ ๖ แห่งด้วยกันคือ

๑. ศูนย์กลางการค้าขายภาคใหญ่
๒. ศูนย์กลางการค้าขาย จังหวัดศรีสะเกษ
๓. ศูนย์กลางการค้าขาย จังหวัดยะลา
๔. ศูนย์กลางการค้าขาย จังหวัดนราธิวาส
๕. ศูนย์กลางการค้าขาย จังหวัดภูเก็ต
๖. ศูนย์กลางการค้าขาย กรุงเทพมหานคร

ตามศูนย์กลางการค้าขายทั้ง ๖ แห่งนี้ จะมีตัวแทนหรือสาขาของบริษัทต่างๆ ที่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร ทำการรวบรวมยางจากพ่อค้าในเมือง แล้วทำการแปรสภาพยาง มีด หอยยาง เพื่อส่งออกโดยผ่านคานศุลกากรต่างๆ ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๑๐ คาน คือ กรุงเทพมหานคร ท่าฉลอม ภูเก็ต กันตัง กระบี่ สงขลา ปากังเบซาร์ ปัตตานี เบตง และนราธิวาส

๓.๒.๑ ตลาดยางธรรมชาติของโลก

ศูนย์กลางการค้ายางจะตั้งอยู่แหล่งใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบหลายด้าน สำหรับตลาดยางธรรมชาติของโลกมีปัจจัยเป็นตัวกำหนดแหล่งที่ตั้ง คือ

๑. มีสถานการณ์ สถานที่ หรือเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนวัตถุดิบปฐม (Commodity Business house)
๒. มีสถาบันเกี่ยวกับการเงินสะดวก
๓. มีสถาบันเกี่ยวกับการประกันภัย
๔. มีโกดัง คลังสินค้า และเป็นเมืองท่าที่สำคัญ

จากเหตุผลข้างต้นเหล่านี้ ตลาดยางธรรมชาติของโลกที่สำคัญจึงมีอยู่ ๓ แห่ง คือ

๑. ตลาดสิงคโปร์
๒. ตลาดลอนดอน
๓. ตลาดนิวยอร์ก

ตลาดยางของโลกทั้ง ๓ แห่งนี้ จะมีการซื้อขายกันในรูปแบบซื้อขายยางจริง ๆ (Physical Rubber) คือมียางพร้อมที่จะขาย และในรูปแบบซื้อขายล่วงหน้า (paper Rubber) ทั้งนี้เนื่องมาจากโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ใช้อย่างเป็นวัตถุดิบป้อนโรงงานของตน ต่างก็มีความประสงค์ที่จะซื้อขายในราคาใกล้เคียงกันทุกเดือน หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้รู้ล่วงหน้าว่ายางที่จะซื้อในชั้น ในเดือนใดต้องใช้ในราคาเท่าใด เพื่อจะได้คำนวณราคาคงทุนได้ถูกต้อง และจะได้กำหนดราคาขายและกำไรล่วงหน้า นอกจากนี้การซื้อขายยางกันล่วงหน้า ยังมีผลให้โรงงานอุตสาหกรรมยางไม่ต้องเก็บยางไว้ในสต็อก ซึ่งเป็นการลดค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษา ไม่ต้องเสียดอกเบี้ย และแน่ใจว่าจะมียางป้อนโรงงานตามกำหนดเวลา เป็นการป้องกันการขาดทุนหรือลดการขาดทุนให้น้อยลง และประการสุดท้ายการซื้อขายล่วงหน้าเป็นการดำเนินธุรกิจอย่างหนึ่งที่ผู้ใช้มีความอุ่นใจว่ามียางใช้เมื่อถึงเวลา

ในการซื้อขายยางธรรมชาติล่วงหน้าดังกล่าว จำเป็นต้องมีสถานที่สำหรับพบปะซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน รวมทั้งจะต้องมีการป้องกันการฉ้อสัญญาอีกด้วย จึงทำให้เกิดสถาบัน - ประกันสัญญาหรือสถานที่ทำการซื้อขายดังกล่าวขึ้น ตลาดสิงคโปร์ได้แก่ The Rubber Association of Singapore ตลาดนิวยอร์กได้แก่ The Commodity Exchange, Inc. และตลาดลอนดอน ได้แก่ London Rubber Exchange

ตลาดสิงคโปร์ ได้ชื่อว่าเป็นตลาดกระดาษ หรือ Paper Rubber มานาน เพราะไม่ได้เป็นผู้ผลิตยางเอง แต่มีความชำนาญในการซื้อขายยางตามกรรมวิธีเช่นสัญญากันในรูปกระดาษ เป็นการซื้อขายกันล่วงหน้า โดยส่งมอบในระยะยาว ปัจจุบัน มีนักอุตสาหกรรมจัดตั้งโรงงานทำยาง จึงได้ขยายการซื้อขายยางจริงจึงแล้ว

ตลาดลอนดอน มีการซื้อขายยางทั้งในรูปซื้อขายจริง และซื้อ-ขายล่วงหน้า ในอดีตตลาดนี้มีอิทธิพลทางด้านราคาอย่างมาก เพราะอังกฤษมีความรุ่งเรืองทางด้านอุตสาหกรรม มีการใช้ยางเป็นวัตถุดิบในโรงงานอุตสาหกรรมเป็นปริมาณค่อนข้างสูง แต่ปัจจุบันอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของอังกฤษมีปัญหาต่าง ๆ มากมาย ความสำคัญทางด้านราคาของตลาดนี้จึงลดลงไป

ตลาดนิวยอร์ก เป็นตลาดของผู้ใช้ทั้งในรูปยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ เป็นประเทศผู้ใช้อย่างอันค้ำหนักของโลก ราคายางธรรมชาติในตลาดนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปตามราคายางสังเคราะห์

นอกจากตลาดยางธรรมชาติของโลก ๓ ตลาดดังกล่าวแล้ว ยังมีตลาดยางธรรมชาติที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง คือตลาดยางมาเลเซีย ซึ่งมีอิทธิพลทางด้านราคาภายในตลาดโลกอยู่มาก ในปัจจุบัน เพราะมาเลเซียเป็นประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดของโลก จึงพยายามอย่างยิ่งที่จะเปลี่ยนโฉมหน้าตลาดยางธรรมชาติซึ่งเป็นตลาดของผู้ใช้ (Consumer Market) ให้กลายเป็นตลาดของผู้ผลิต (Producer Market) คือผู้ผลิตมีอิทธิพลในด้านราคาบ้าง แทนที่จะมีอิทธิพลอยู่เฉพาะผู้ใช้เท่านั้น การซื้อขายยางในตลาดนี้มีการซื้อขายกันในรูปการซื้อขายจริง คือมียางพร้อมที่จะขายมากกว่าที่จะซื้อขายกันในรูปกระดาษ

มีข้อพึงสังเกตว่า ประเทศญี่ปุ่นแม้จะไม่เป็นตลาดยางของโลกก็ตาม แต่นับว่ามีอิทธิพลทางด้านราคาของยางธรรมชาติอย่างมากในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศผู้ใช้อย่าง-

ยางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดในเอเชีย ปริมาณยางธรรมชาติประมาณ ๕๐ % ของประเทศไทย
ส่งไปจำหน่ายในญี่ปุ่น ญี่ปุ่นนอกจากจะเป็นประเทศผู้ผลิตรถยนต์ขนาดเล็กอันดับหนึ่งของโลก
แล้ว ยังมีอุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ ที่ใช้ยางเป็นวัตถุดิบอยู่เป็นอันมาก การเปลี่ยนแปลงทาง
ด้านการผลิตหรือการค้าของญี่ปุ่น จึงมักส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงของราคายางธรรมชาติอยู่
เสมอ^๖

๓.๒.๒ ปริมาณและมูลค่าการส่งยางออกไปต่างประเทศ

ปริมาณยางส่งออกของประเทศไทยขึ้นอยู่กับปริมาณการผลิตและความต้องการภายใน
ประเทศ ส่วนความต้องการในตลาดต่างประเทศคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในระยะ
ที่ต้นทุนการผลิตยางสังเคราะห์ที่อยู่ในระดับสูง ประเทศผู้ซื้อยางรายสำคัญได้แก่ญี่ปุ่น ตารางที่
๑๔ และตารางที่ ๑๕ เป็นตารางแสดงจำนวนและเปอร์เซ็นต์ยางที่ส่งออกไปต่างประเทศ ตั้งแต่
พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖ จะเห็นว่าประเทศไทยส่งยางไปขายประเทศญี่ปุ่นเป็นรายใหญ่
และเพิ่มขึ้นทุกปี จากจำนวน ๑๐๑.๒๑ พันเมตริกตัน ในปี ๒๕๑๒ เป็น ๑๔๓.๕๓ พันเมตริกตัน
ในปี ๒๕๑๓ และ ๑๖๐.๕๕ พันเมตริกตัน ในปี ๒๕๑๔ จำนวน ๑๘๐.๘๕ พันเมตริกตัน ในปี
๒๕๑๕ และเพิ่มเป็น ๑๙๙.๙๔ พันเมตริกตัน ในปี ๒๕๑๖ ซึ่งคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ถึง ๓๖.๔ %
๕๑.๔ % , ๕๘.๘ % และ ๕๓.๕ % ตามลำดับ

ประเทศผู้ซื้อรองลงมาได้แก่ประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกา และที่
น่าสนใจคือ ยูโกสลาเวียซื้อยางจากประเทศไทยในปริมาณที่ค่อนข้างสม่ำเสมอโดยตลอด

ท่าหรือด่านที่ส่งยางออกของประเทศไทยมีอยู่ ๑๐ ท่าด้วยกัน รวมทั้งทางบกและทาง
น้ำ นับเรียงตามปริมาณยางที่ส่งผ่านได้แก่ สงขลา ปัตตานี กันตัง กรุงเทพฯ นครราชสีมา ภูเก็ต
ท่าฉลอม เขตง กระบี่ ปากังเบซาร์

ตารางที่ ๑๖ แสดงปริมาณและเปอร์เซ็นต์การส่งออกผ่านด่านต่าง ๆ ปี ๒๕๑๒-๒๕๑๖

^๖ ชูวงษ์ ถนอมกุลบุตร เรื่องเดิม หน้า ๒ - ๓

ตารางที่ ๑๘
ปริมาณยางของประเทศไทยที่ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ

ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

(๑,๐๐๐ เมตริกตัน)

ชื่อประเทศ	๒๕๑๒	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖
ญี่ปุ่น	๑๐๑.๒๑	๑๔๓.๕๓	๑๖๐.๕๘	๑๘๐.๘๘	๑๘๗.๘๔
สหรัฐอเมริกา	๓๒.๔๐	๒๖.๐๐	๓๔.๗๐	๓๐.๕๘	๒๐.๘๗
มาเลเซีย	๓๐.๔๘	๑๘.๔๘	๒๒.๐๓	๓๒.๖๐	๔๕.๓๖
สิงคโปร์	๑๘.๕๘	๑๗.๒๘	๒๒.๔๑	๓๘.๖๐	๖๑.๖๔
อังกฤษ	๒๐.๒๑	๘.๐๑	๔.๕๗	๑.๔๑	๑.๔๕
สหพันธรัฐเยอรมัน	๑๘.๘๖	๗.๑๖	๑๒.๘๘	๓.๖๘	๖.๓๔
อิตาลี	๑๗.๓๘	๒๔.๕๓	๑๘.๒๘	๕.๕๖	๗.๓๘
ฝรั่งเศส	๗.๔๔	๕.๕๘	๔.๕๖	๒.๑๐	๒.๒๘
ยูโกสลาเวีย	๕.๗๕	๗.๗๔	๖.๗๖	๖.๔๕	๕.๖๓
อื่น ๆ (๑)	๒๑.๔๓	๑๘.๘๔	๑๘.๔๓	๑๑.๗๖	๑๘.๓๐
รวม	๒๗๔.๘๔	๒๗๘.๑๗	๓๐๗.๓๒	๓๒๔.๔๔	๓๖๘.๒๐

หมายเหตุ (๑) ประเทศอื่น ๆ ได้แก่ ฮองกง ไต้หวัน เตอร์กี เคนมาร์ก
เบลเยียม นอร์เวย์ สวีเดน เนเธอร์แลนด์ สเปน
เช็กโกสโลวาเกีย โปรตุเกส กรีซ แองโกลา มอรอคโค
โปแลนด์

ที่มา: กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

ตารางที่ ๑๕

เปอร์เซ็นต์ยางส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ

ชื่อประเทศ	๒๕๑๒	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖
ญี่ปุ่น	๓๖.๘	๕๑.๔	๕๒.๓	๕๘.๘	๕๓.๕
สหรัฐอเมริกา	๑๑.๘	๘.๓	๑๑.๓	๘.๘	๕.๗
มาเลเซีย	๑๑.๑	๗.๐	๗.๒	๑๐.๑	๑๒.๓
สิงคโปร์	๗.๐	๖.๒	๗.๓	๑๒.๖	๑๖.๗
อังกฤษ	๗.๘	๓.๒	๑.๕	-	-
สหพันธ์รัฐเยอรมัน	๖.๘	๒.๖	๔.๒	๑.๑	๑.๗
อิตาลี	๖.๓	๘.๘	๖.๓	๑.๗	๒.๐
ฝรั่งเศส	๒.๗	๒.๐	๑.๕	-	-
ยูโกสลาเวีย	๒.๑	๒.๘	๒.๒	๒.๐	๑.๕
อื่น ๆ	๗.๘	๖.๗	๖.๒	๔.๘	๖.๖
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

หมายเหตุ (๑) ประเทศอื่น ๆ ได้แก่ ฮองกง ไต้หวัน เกาหลี เดนมาร์ก เบลเยียม นอร์เวย์ สวีเดน เนเธอร์แลนด์ สเปน เช็กโกสโลวาเกีย โปรตุเกส กรีซ แองโกลา มอรอคโค โปแลนด์

ที่มา : ศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่

ตารางที่ ๑๖

ปริมาณและเปอร์เซ็นต์ยางที่ส่งออกตามด่านต่าง ๆ ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

(๑,๐๐๐ เมตริกตัน)

ด่าน	๒๕๑๒		๒๕๑๓		๒๕๑๔		๒๕๑๕		๒๕๑๖	
	ปริมาณ	%	ปริมาณ	%	ปริมาณ	%	ปริมาณ	%	ปริมาณ	%
สงขลา	๘๙.๖๘	๓๑.๘	๘๐.๕๔	๓๒.๔	๘๕.๓๕	๒๗.๘	๑๐๙.๙๔	๓๓.๒	๑๓๐.๑๘	๓๕.๓
ปัตตานี	๕๖.๕๒	๒๐.๖	๙๑.๘๑	๒๕.๘	๘๓.๘๘	๓๐.๖	๘๑.๐๒	๒๘.๑	๘๓.๓๘	๒๒.๙
กันตัง	๕๖.๒๘	๒๐.๕	๙๙.๓๔	๑๙.๐	๖๑.๐๘	๑๘.๘	๓๘.๙๔	๑๒.๒	๕๖.๕๒	๑๒.๖
นราธิวาส	๑๘.๙๐	๖.๘	๑๘.๙๘	๕.๓	๑๑.๘๖	๓.๘	๑๘.๑๖	๕.๓	๕.๘๙	๑.๓
กรุงเทพฯ	๑๖.๖๒	๖.๐	๑๙.๑๔	๖.๑	๑๖.๙๓	๕.๕	๒๑.๙๑	๖.๙	๓๙.๓๘	๑๐.๒
ภูเก็ต	๑๓.๖๕	๕.๐	๑๖.๙๔	๖.๐	๑๙.๕๑	๕.๙	๒๑.๐๘	๖.๕	๒๕.๐๐	๖.๖
เบตง	๑๐.๑๐	๓.๙	๑๑.๒๐	๕.๐	๑๓.๙๑	๕.๕	๑๘.๙๔	๖.๑	๑๘.๕๓	๕.๓
ท่าฉลอม	๘.๙๒	๓.๒	๖.๙๔	๒.๕	๖.๑๘	๒.๐	๕.๕๖	๑.๙	๑๐.๘๑	๒.๘
ปะคังเบซาร์	๓.๓๐	๑.๒	๑.๑๓	๐.๕	๐.๘๕	๐.๓	๓.๘๘	๑.๑	๑๑.๙๖	๓.๑
กระบี่	๓.๖๕	๑.๑	๑.๖๕	๐.๖	๐.๑๕	-	๐.๒๐	๐.๑	-	-
รวม	๒๗๕.๘๕	๑๐๐	๒๗๘.๑๙	๑๐๐	๓๐๙.๓๒	๑๐๐	๓๒๕.๕๕	๑๐๐	๓๖๘.๒๐	๑๐๐

ที่มา : กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

มูลค่าทางธรรมชาติที่ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศจะได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความผันผวนของราคายางในตลาดโลก รายได้ของประเทศที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งได้จากการส่งยางออกจึงขึ้นลงตามราคาตลาดโลก โดยเฉพาะตลาดสิงคโปร์

การส่งยางออกในระยะ ๕ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖ ประเทศไทยส่งยางเป็นสินค้าออก ตามตารางที่ ๑๙

ตารางที่ ๑๙

ปริมาณและมูลค่ายางส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ และเฉลี่ยราคายางแผน-
รณภวันชั้น ๓ ในตลาดสิงคโปร์ และตลาดกรุงเทพฯ

ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

ปี	ปริมาณและมูลค่ายางส่งออก		เฉลี่ยราคายางแผนรณภวันชั้น ๓	
	ปริมาณ (๑,๐๐๐ ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)	ตลาดสิงคโปร์ (เซนต์/ก.ก.)	ตลาดกรุงเทพฯ (บาท/ก.ก.)
๒๕๑๒	๒๓๔.๘๘	๒,๓๐๕	๑๕๐.๕๘	๓.๘๒
๒๕๑๓	๒๓๘.๑๓	๒,๓๒๖	๑๑๘.๓๓	๖.๔๕
๒๕๑๔	๓๐๓.๓๒	๒,๐๑๔	๘๓.๐๘	๕.๓๘
๒๕๑๕	๓๒๔.๔๘	๑,๘๘๓	๘๘.๒๐	๕.๒๓
๒๕๑๖	๓๖๘.๒๐	๔,๑๘๓	๑๕๕.๘๘	๘.๓๘

ที่มา : กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

นับตั้งแต่ปี ๒๕๑๒ เป็นต้นมา ปริมาณยางที่ส่งออกเพิ่มขึ้น แก่มูลค่าที่ได้รับมีแนวโน้มลดลง จนถึงเดือนธันวาคม ๒๕๑๔ ราคายางจึงลดต่ำสุดใน ๒๓ ปีที่ผ่านมา และเป็นจุดเริ่มต้นที่ย่างเข้าสู่วัฏจักรที่ ๖ แห่งการเปลี่ยนแปลงของราคายาง ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า หลังจากนั้น

รกายางธรรมชาติมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ

๓.๒.๓ กฎหมายและหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องกับการค้ายางและการส่งยางออกนอก

ราชอาณาจักร

(ก) กฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการค้ายาง และผู้ทำการค้ายางต้องปฏิบัติตามนี้

(๑) พ.ร.บ. ควบคุมยาง พ.ศ. ๒๔๘๑ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม เช่นกฎหมายที่รัฐประสงค์ในการควบคุมปริมาณการผลิตและคุณภาพยางของประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของประเทศไทยและการร่วมมือระหว่างประเทศ เช่น รวบรวมข้อมูลปริมาณการผลิตและการส่งออก ให้กับองค์การศึกษาร้อยางระหว่างประเทศ (International Rubber Study Group) หน่วยงานที่ควบคุมการค้าเงินงานให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ คือ กองการยาง กรมวิชาการเกษตร มีผู้ตรวจการยาง และพนักงานยาง ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรฯ เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินงาน

(๒) พ.ร.บ. ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. ๒๔๘๕ (ธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินการตาม พ.ร.บ. นี้)

(๓) พ.ร.บ. และพระราชกำหนดความผิดกักตักตราศุลกากร (กรมศุลกากรและด่านศุลกากรในท้องที่ที่มีการปลูกยางต่าง ๆ เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินงานตาม พ.ร.บ. นี้)

(๔) พ.ร.บ. ควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร-ซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. ๒๔๘๒ (กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงเศรษฐกิจ เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินงานตาม พ.ร.บ. นี้)

(๕) พ.ร.บ. กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กระทรวงเกษตรฯ เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินงานตาม พ.ร.บ. นี้)

(ข) หน่วยงานและสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการค้ายางและส่งออก ซึ่งให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในด้านการค้าและการส่งยางออก มีดังนี้คือ

(๑) คณะกรรมการพิจารณาปัญหาเรื่องยางพารา กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คณะกรรมการคณะนี้ทำหน้าที่เสมือนผู้พิทักษ์ประโยชน์ของเจ้าของสวนยาง ของผู้ค้ายาง และของผู้ส่งยางออก เพื่อให้ยางเคลื่อนตัวและส่งออกนอกประเทศได้สะดวก และมีรายได้พอสมควร คณะกรรมการคณะนี้ได้พิจารณาแก้ไขปัญหาคอขวดของและอุปสรรคเกี่ยวกับการยาง เป็นคณะกรรมการในคานาเศรษฐกิจการยาง

(๒) สภาการค้าแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของการค้าเพื่อปรับปรุงและส่งเสริมการค้าของประเทศให้ก้าวหน้า และให้เป็นที่ยอมรับของต่างประเทศ

(๓) สมาคมพ่อค้ายางแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของการค้ายาง และการส่งยางออก เพื่อให้การส่งยางออกได้รับความเชื่อถือจากต่างประเทศมากยิ่งขึ้น และเพื่อประสานงานกับสมาคมการค้ายางของประเทศอื่น การกำหนดมาตรฐานยางธรรมชาติระหว่างประเทศ สมาคมนี้ก็ได้เข้าร่วมพิจารณา และลงนามกำกับในข้อบังคับเกี่ยวกับมาตรฐานของยางควยทุกครั้ง

๓.๒.๔ ค่าใช้จ่ายในการส่งยางออกนอกราชอาณาจักร

ค่าใช้จ่ายในการส่งยางออกนั้นขึ้นอยู่กับความชัดเจนและความสามารถของผู้ส่งออก และขึ้นอยู่กับท่าและสถานที่ที่ผู้ส่งออกทำการค้าอยู่ควย ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรจำเป็นต้องจ่ายค่าใช้จ่ายในการส่งยางออกตามอัตราต่าง ๆ และสถานะการณ์ในแต่ละสมัย ซึ่งประกอบควย

๑. ค่าอากรขาออกที่ผู้ส่งออกต้องชำระ (ดูตารางที่ ๑๔) ซึ่งคิดจากราคายางที่กรมศุลกากรประเมินราคาเพื่อเก็บอากรขาออก ซึ่งจะแตกต่างกันในแต่ละเดือน และแต่ละชนิดของยาง ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ ๑๔

๒. ค่าเงินส่งเคราะห์ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร ต้องเสียสำหรับยางทุกชนิดที่จะส่งออก โดยที่ราคายางแผนรมคว้นตามที่อธิบดีกรมศุลกากรประกาศกำหนดเป็นเกณฑ์ประเมิน

ตารางที่ ๑๘
อัตราอากรที่ผู้ส่งออกต้องชำระ (๑)
แยกตามชนิดของยาง (บาท/ก.ก.)
ปี ๒๕๑๕

	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	ยางเครฟ	น้ำยางข้น	น้ำยางสด	อื่น ๆ
มกราคม	๐.๐๔๖๕	๐.๐๔๖๕	๐.๐๓๘๕	๐.๑๑๑๖	๐.๐๖๕๒	๐.๐๒๗๘
กุมภาพันธ์	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๐๘	๐.๑๑๕๒	๐.๐๖๗๒	๐.๐๒๘๘
มีนาคม	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๐๘	๐.๑๑๕๒	๐.๐๖๗๒	๐.๐๒๘๘
เมษายน	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๐๘	๐.๑๑๕๒	๐.๐๖๗๒	๐.๐๒๘๘
พฤษภาคม	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๐๘	๐.๑๑๕๒	๐.๐๖๗๒	๐.๐๒๘๘
มิถุนายน	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๑๘	๐.๑๑๗๖	๐.๐๖๘๘	๐.๐๒๙๔
กรกฎาคม	๐.๐๔๘๕	๐.๐๔๘๕	๐.๐๔๒๑	๐.๑๑๘๘	๐.๐๖๙๒	๐.๐๒๙๗
สิงหาคม	๐.๐๔๘๕	๐.๐๔๘๕	๐.๐๔๒๑	๐.๑๑๘๘	๐.๐๖๙๒	๐.๐๒๙๗
กันยายน	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๑๘	๐.๑๑๗๖	๐.๐๖๘๘	๐.๐๒๙๔
ตุลาคม	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๘๐	๐.๐๔๐๘	๐.๑๑๕๒	๐.๐๖๗๒	๐.๐๒๘๘
พฤศจิกายน	๐.๐๕๓๐	๐.๐๕๓๐	๐.๐๔๕๑	๐.๑๒๗๒	๐.๐๗๔๔	๐.๐๓๑๘
ธันวาคม	๐.๐๘๐๐	๐.๐๖๐๐	๐.๐๗๒๐	๐.๑๖๐๐	๐.๐๙๖๐	๐.๐๔๘๐
เฉลี่ย	๐.๐๕๑๔	๐.๐๔๘๗	๐.๐๔๔๐	๐.๑๒๐๖	๐.๐๗๐๖	๐.๐๓๐๘

หมายเหตุ (๑) ไม่รวมเงินสงเคราะห์ (Cess) ที่เก็บจากผู้ส่งยางออกกิโลกรัมละ ๕๐ สตางค์

ที่มา: ศูนย์วิจัยกองการยาง หาดใหญ่

ตารางที่ ๑๕
 ราคาประเมินอากรขาออก
 แยกตามชนิดของยาง (บาท/ก.ก.)
 ปี ๒๕๑๕

	ยางแผ่นรม กวน	ยางแท่ง	ยางเครฟ	น้ำยางข้น	น้ำยางสด	อื่น ๆ
มกราคม	๔.๖๕	๔.๖๕	๓.๙๕	๒.๗๙	๑.๖๓	๒.๗๙
กุมภาพันธ์	๔.๘๐	๔.๘๐	๔.๐๘	๒.๘๘	๑.๖๘	๒.๘๘
มีนาคม	๔.๘๐	๔.๘๐	๔.๐๘	๒.๘๘	๑.๖๘	๒.๘๘
เมษายน	๔.๘๐	๔.๘๐	๔.๐๘	๒.๘๘	๑.๖๘	๒.๘๘
พฤษภาคม	๔.๘๐	๔.๘๐	๔.๐๘	๒.๘๘	๑.๖๘	๒.๘๘
มิถุนายน	๔.๙๐	๔.๙๐	๔.๑๗	๒.๙๘	๑.๗๒	๒.๙๘
กรกฎาคม	๔.๙๕	๔.๙๕	๔.๒๑	๒.๙๗	๑.๗๓	๒.๙๗
สิงหาคม	๔.๙๕	๔.๙๕	๔.๒๑	๒.๙๗	๑.๗๓	๒.๙๗
กันยายน	๔.๙๐	๔.๙๐	๔.๑๗	๒.๙๘	๑.๗๒	๒.๙๘
ตุลาคม	๔.๘๐	๔.๘๐	๔.๐๘	๒.๘๘	๑.๖๘	๒.๘๘
พฤศจิกายน	๕.๓๐	๕.๓๐	๔.๕๑	๓.๑๘	๑.๘๖	๓.๑๘
ธันวาคม	๖.๐๐	๖.๐๐	๕.๑๐	๓.๖๐	๒.๑๐	๓.๖๐
เฉลี่ย	๔.๙๗	๔.๙๗	๔.๒๓	๓.๐๘	๑.๘๘	๓.๐๘

ที่มา: กรมศุลกากร กระทรวงการคลัง

เงินอากรขาออกตามกฎหมายว่าด้วยพิธีศรัทธาสุลกักร เป็นมาตรฐาน ในอัตราดังนี้

(ก) ภาษากายางแผนรมควันไม่เกิน ก.ก.ละ ๑๐ บาท ให้เสียเงินสงเคราะห์ ก.ก.ละ ๕๐ สต.

(ข) ภาษากายางแผนรมควันสูงกว่า ก.ก.ละ ๑๐ บาท แต่ไม่เกิน ก.ก.ละ ๑๒ บาท ให้เสียเงินสงเคราะห์เพิ่มขึ้นอีกรอยละ ๑๐ ของราคาที่สูงกว่า ๑๐ บาท

(ค) ภาษากายางแผนรมควันสูงกว่า ก.ก.ละ ๑๒ บาท ให้เสียในอัตรา ก.ก.ละ ๓๐ สต.

๓. ค่าธรรมเนียมพระราชบัญญัติควบคุมยาง ก.ก.ละ ๐.๒ สตางค์

๔. ค่าใช้จ่ายในการหีบห่อ

๓.๒.๕ วิธีในการขนส่งยางออกนอกราชอาณาจักร

ตามพระราชบัญญัติควบคุมยางได้บัญญัติไว้ว่า ผู้ที่จะส่งยางออกนอกราชอาณาจักรจะต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยางออก และต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ค้ายางด้วย

ผู้ที่ทำการส่งยางออกนอกราชอาณาจักรจะต้องมีบัญชีค้ายางซึ่งแสดงการรับยาง การจำหน่ายยาง และยอดยางคงเหลือเป็นประจำทุกวันในวันที่ขอส่งยางออก จะต้องปรากฏว่ามียางอยู่ในบัญชี แบบบัญชานั้นจะต้องเป็นแบบตามกฎหมายกระทรวง ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๔๘๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เมื่อจะทำการส่งยางออกนอกราชอาณาจักรนั้น ผู้ส่งยางออกจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของทุกฉบับ กล่าวคือ

- ๑. ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการนำเข้าและส่งออก ซึ่งสินค้าบางอย่างต้องไปขออนุญาตต่อกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงเศรษฐกิจ ตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกภายนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (พ.ศ. ๒๔๘๒)

๒. ต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ควบคุมแลกเปลี่ยนเงิน ผู้ส่งยางออกต้องติดต่อทำความตกลงกับธนาคารแห่งประเทศไทยว่า จะส่งยางออกไปเป็นจำนวนเท่าใด ขายให้แก่ใคร ประเทศใด จะได้เงินตราต่างประเทศเข้าประเทศเท่าใด ผู้ส่งยางออกจะต้องทำข้อตกลงตามแบบ อี.ซี. ๖๑ ตามนัยแห่ง พ.ร.บ. ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน ตามปกติธนาคารแห่งประเทศไทยได้มอบให้ธนาคารพาณิชย์ทำความตกลงกับผู้ส่งยางออกแทน ผู้ส่งยางออกไม่ต้องไปติดต่อกับธนาคารแห่งประเทศไทยโดยตรง เมื่อใดส่งยางออกไปแล้ว ผู้ส่งยางออกย่อมมีภาระผูกพันที่จะนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาตามที่ตกลงไว้

๓. ต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ควบคุมยาง พ.ศ. ๒๔๘๑ ผู้ส่งยางออกปฏิบัติตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ข้างต้นแล้ว จะต้องนำใบอนุญาตดังกล่าวไปแสดงตอกองการยาง (ถ้าเป็นผู้ขออนุญาตส่งยางออกผ่านด่านศุลกากร กรุงเทพฯ) หรือตอกษेत्रอำเภอ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานยาง (ถ้าเป็นผู้ขออนุญาตส่งยางออกผ่านด่านศุลกากรในท้องที่จังหวัดอื่น ๆ) โดยยื่นคำขอส่งยางออก และแสดงบัญชีค้ายางพร้อมด้วยเงินค่าธรรมเนียม พ.ร.บ. ควบคุมยาง พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อเจ้าหน้าที่ใดตรวจยางว่าตรงกับปริมาณและคุณภาพที่ขอแล้ว จะออกใบผ่านด่านศุลกากรให้ ถ้าเป็นการส่งยางแห่งออกไปจำหน่าย ถ้ามีใบรับรองว่าเป็นยางแห่งมาตรฐาน ที่อาร์ จากศูนย์วิจัยการยางแล้ว จะเสียค่าอากรต่ำลง

๔. ต้องชำระเงินสงเคราะห์ (Cess) ตาม พ.ร.บ. กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจออกใบผ่านด่านศุลกากรตาม พ.ร.บ. ควบคุมยางเป็นผู้เก็บแทนสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

๕. ต้องปฏิบัติตามพิธีการของกรมศุลกากร ผู้ส่งยางออกจะต้องนำเอกสารทั้งหมดแสดงตอกด่านศุลกากรที่จะนำยางไปขอส่งออก คือ

- (๑) ใบอนุญาตจากกระทรวงเศรษฐกิจ
- (๒) เอกสารแบบ อี.ซี. ๖๑ ของธนาคารแห่งประเทศไทย
- (๓) ใบผ่านด่านศุลกากรตาม พ.ร.บ. ควบคุมยาง
- (๔) ใบเสร็จรับเงิน แสดงว่าได้เสียเงินสงเคราะห์ตาม พ.ร.บ. กองทุน - สงเคราะห์การทำสวนยางแล้ว

(๕) ใบอนุญาตให้ค้ายางและใบอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร
ตาม พ.ร.บ.ควบคุมยาง

(๖) ถ้าเป็นการส่งยางแท่ง ที่ที่อาร์ ไปจำหน่าย ให้นำใบรับรองคุณภาพของ
ศูนย์วิจัยการยาง กรมวิชาการเกษตร ไปด้วย จะเสียค่าอากรขาออกค่าส่ง

ผู้ส่งยางจะต้องเสียอากรขาออกตามอัตราที่กำหนดไว้ (ดูตารางที่ ๑๔ ประกอบ)
และจะต้องนำยางมาให้เจ้าหน้าที่ด่านศุลกากรตรวจจริงเพื่อสอบน้ำหนัก มิให้เกินกว่าที่
อนุญาตไว้ในใบอนุญาต

๖. วิธีการควบคุมการส่งยางออกให้ เป็นไปตามกฎหมาย เมื่อด่านศุลกากรได้อนุญาต
ให้ส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ด่านศุลกากรจะแจ้งจำนวนที่อนุญาตให้ส่งออกจริงให้
ธนาคารแห่งประเทศไทย ให้กองการยาง กรมวิชาการเกษตร และกรมศุลกากรได้ทราบ.